

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka

w sprawie z powództwa Z.K.
przeciwko B. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 25 listopada 2025 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 11 kwietnia 2024 r., sygn. akt VII Pa 123/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej,

2. zasądza od Z.K. na rzecz B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 1.350 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wraz z odsetkami wynikającymi z art. 98 § 1¹ kpc.

[I.T.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 lipca 2023 r., IV P 198/22/N. Sąd Rejonowy w Krakowie w sprawie z powództwa Z.K. przeciwko B. sp. z o. o. z siedzibą w K. o zapłatę w punkcie I tego wyroku zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda szczegółowo wskazane w wyroku kwoty tytułem wynagrodzenia za pracę za lipiec i sierpień 2017 r., tytułem diet za podróże służbowe z okresu lipiec-sierpień 2017 r. oraz zwrotu wydatków za podróże służbowe z okresu lipiec-sierpień 2017 r.; w punkcie II tego wyroku przyznał kuratorowi r. pr. J.S. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w

Krakowie kwotę 2.700 zł tytułem wynagrodzenia; w punkcie III zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty; w punkcie IV nakazał pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Krakowie kwotę 750 zł, a to tytułem opłaty od pozwu, od której uiszczenia powód był zwolniony oraz kwotę 2.700 zł tytułem wydatków, tj. wynagrodzenia kuratora; w punkcie V nadał wyrokowi w pkt I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.000 zł.

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2024 r. Sąd Okręgowy w Krakowie na skutek apelacji strony pozwanej w punkcie I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo (pkt 1.), przyznał od Skarbu Państwa w Krakowie radcy prawnemu J.S. kwotę 2.700 zł powiększoną o 23% podatku VAT tj. kwotę 621 zł tytułem wynagrodzenia za czynności kuratora ustanowionego dla strony pozwanej (pkt 2.), nie obciążył powoda wydatkami postępowania; w punkcie II. przyznał od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Krakowie radcy prawnemu J.S. kwotę 540 zł powiększoną o 23% podatku VAT tj. kwotę 124,20 zł tytułem wynagrodzenia za czynności kuratora ustanowionego dla strony pozwanej w postępowaniu przed sądem drugiej instancji.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie Skargę kasacyjną opieram na podstawie art. 233 § 1 k.p.c., poprzez wkroczenie w ramach kontroli instancyjnej w sferę swobodnego uznania sędziowskiego w przedmiocie zastosowania normy art. 8 k.p., które to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnił oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej. Skarżący podniósł, że jednym z przymiotów wymiaru sprawiedliwości jest dyskrejonalna władza sędziego. Gwarancją bezstronnego i niezawisłego orzekania jest nieingerowanie w swobodne uznanie sędziowskie. W ramach kontroli instancyjnej nie jest możliwe wkraczanie w tę sferę (por. wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 25 czerwca 2015 r., I ACa 202/15). Swobodne uznanie sędziowskie może podlegać kontroli tylko w przypadku szczególnie rażącego i oczywistego naruszenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 października 2023 r., I PSK 150/22 i 17 października 2023 r.,

I PSK 64/23). Zatem jeżeli takie naruszenie nie ma miejsca, to kontrola tej sfery jest niedopuszczalna. W przypadku złamania tej zasady przez sąd odwoławczy dokonania kontroli swobodnego uznania sędziowskiego w pierwszej instancji i zmiany orzeczenia na skutek tego, przy jednoczesnym niewskazaniu, że sąd a quo dopuścił się w tym zakresie szczególnie rażącego i oczywistego naruszenia, zachodzi oczywiste uchybienie sądu odwoławczego. Ponieważ uchybienie to dotyczy fundamentalnej istoty wymiaru sprawiedliwości, jaką jest swobodne uznanie sędziowskie, zmienione orzeczenie nie może się ostać i skarga kasacyjna jest w tym zakresie oczywiście uzasadniona.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji oraz o zasądzenie od B. z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz Z.K. kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie, w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o jej oddalenie w całości oraz w obydwu przypadkach o przyznanie na rzecz kuratora strony pozwanej wynagrodzenia za sprawowanie kurateli w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych powiększonego o należny podatek VAT.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka ma miejsce wtedy, gdy zasadność podniesionych w niej zarzutów wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Spełniające te wymogi naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać

kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., IV CSK 263/15, LEX nr 1940571). Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 3984 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2016 r., III CSK 217/16, LEX nr 2156603). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2015 r., II PK 112/15, LEX nr 2025780).

Ponadto, przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Takiej okoliczności strona skarżąca jednak nie wykazała. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej skarżący nie powołał bowiem żadnych przepisów, których kwalifikowane naruszenie przez Sąd drugiej instancji przemawiałoby za spełnieniem przesłanki zawartej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W rozpoznawanej sprawie skarżący upatruje oczywistej zasadności skargi we wkroczeniu przez Sąd drugiej instancji w sferę swobodnego uznania sędziowskiego w pierwszej instancji i zmianę orzeczenia, przy jednoczesnym niewskazaniu, że sąd *a quo* dopuścił się w tym zakresie szczególnie rażącego i oczywistego naruszenia.

Tak postawiony zarzut łączy się niewątpliwie dokonaną przez Sąd drugiej instancji oceną dowodów. Tymczasem w art. 398³ § 3 k.p.c. wyłączono z podstaw skargi kasacyjnej zarzutów dotyczących oceny dowodów, co pozbawia skarżącego możliwości powoływania się na zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c. Przepis art. 398³ § 3 k.p.c. wprowadzie nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów, których naruszenie, w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów, nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c., bowiem właśnie ten przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2015 r., I UK 212/14, LEX nr 1648699). Skoro w myśl art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, nie mogą one zatem przemawiać również za oczywistą zasadnością skargi. W przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu a późniejszym rozpoznaniem podstaw kasacyjnych z ograniczeniem wynikającym z tego przepisu, a także wobec związania ustaleniami stanu faktycznego, na którym oparto zaskarżony wyrok (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2014 r., II UK 20/14, LEX nr 2584597 i z dnia 6 lutego 2014 r., I PK 246/13, LEX nr 1646083).

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach orzeczono w oparciu o art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c.

[I.T.]